

УДК 347

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.6.10>**Олена Облакова,***магістр права зі спеціальності «Міжнародне спортивне право»,**здобувач кафедри міжнародного права**Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОРГАНІЗАТОРІВ СПОРТИВНИХ ЗАХОДІВ ЗА ДІЇ ТРЕТІХ ОСІБ

У статті досліджено правові аспекти цивільно-правової відповідальності організаторів спортивних заходів за дії третіх осіб. Зазначено, що зазвичай цивільно-правова відповідальність організаторів спортивних заходів за дії третіх осіб виникає із позовів про шкоду, заподіяну діями працівників спортивних організацій у процесі виконання покладених на них обов'язків та спеціальних доручень з попередження виникнення небезпечних ситуацій, які провокують настання нещасних випадків під час проведення спортивного змагання. Для того щоб покласти на відповідну спортивну організацію обов'язок з відшкодування шкоди, завданої третьою особою, необхідно, щоб така особа під час завдання шкоди перебувала у трудових правовідносинах зі спортивною організацією, та завдання шкоди відбулося під час і безпосередньо під час виконання її завданням покладених на нього обов'язків за трудовим договором. Зазначено, що в діях працівника, якщо вони вчинювалися в межах покладеного на нього обов'язку, уособлюється юридична особа, завдання якої виконував працівник. Досліджено ознаки поведінки працівника, яка уособлює в собі діяльність організатора спортивного змагання.

У статті проаналізовано обставини, на підставі яких організатори спортивних заходів звільняються від цивільно-правової відповідальності за дії третіх осіб. До них відносяться випадки виходу працівників спортивних організацій за межі своєї компетенції, скоєння ними дій на свою користь, не пов'язаних зі справами організації та проведенням спортивних заходів, та умисне спричинення шкоди третіми особами, з якими спортивні організації не перебувають у трудових чи інших договірних стосунках. Підтверджено, що відповідальність спортивних організацій за делікти, вчинені третіми особами, – це «юридико-технічний спосіб» покладення відповідальності на дійсно винну особу, коли вина організаторів спортивних заходів полягає в залежному від їхньої волі власному ставленні до вжиття чи невжиття достатніх заходів запобігання тому, щоб поведінка їхніх працівників під час виконання її у зв'язку з виконанням покладеного на них обов'язків не набувала характеру протиправної і не стала шкідливою.

Ключові слова: організація та проведення спортивних заходів, спортивні організації, спортивні змагання; спричинення шкоди третіми особами, перевищення службових обов'язків, цивільно-правова відповідальність, компенсація.

Постановка проблеми. Функцію сприяння розвитку спорту, залучення населення до фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності, а також організації та проведення спортивних заходів у суспільстві здійснюють спортивні організації. До цих організацій відносяться міжнародні та національні федерації з відповідних видів спорту, спортивні (у тому числі олімпійські) комітети, інші громадські організації фізкультурно-спортивної спрямованості [1].

Спортивні організації, які виступають організаторами спортивних заходів, мають право на використання назви та символіки спортивної події, здійснення реклами в місцях проведення заходів, визначення виробників, товари яких (спортивний одяг, взуття, спортивне обладнання та інвентар) обов'язково використовуються суб'єктами

спорту під час проведення відповідних заходів. Окрім цього, даним суб'єктам спортивних відносин належать виключні права на висвітлення спортивних заходів [2]. Експлуатація майнових прав, пов'язаних зі здійсненням спортивних заходів, дозволяє їхнім організаторам вести спортивний бізнес та отримувати значні прибутки. І справедливим є те, що широкому колу прав організаторів спортивних змагань кореспондують відповідні обов'язки.

Так, правові норми в законодавстві провідних країн світу, на території яких проводилися останні головні спортивні події світового масштабу, встановлюють обов'язок організаторів спортивних змагань забезпечувати безпечні умови життя і здоров'я спортсменів, відвідувачів та користувачів спортивних споруд, безпечність спорядження

та спортивного обладнання; зобов'язання не завдавати шкоди довкіллю та здійснювати відповідні заходи з охорони та безпеки.

Окрім усього вищезазначеного, організатори спортивних заходів відповідають за дії третіх осіб. До третіх осіб, за дії яких організатори спортивних заходів несуть цивільно-правову відповідальність, можуть належати призначені ними працівники, завідувачі спортивним обладнанням, охоронці спортивних споруд, тренери, спортивні судді, арбітри, інші спортивні функціонери, які з відома та за бажанням спортивної організації займаються певною спортивною діяльністю.

Стан опрацювання проблеми показує, що загалом спортивна тематика в юридичній науці України є відносно новою. Деяких аспектів теми спортивних відносин та цивільно-правової відповідальності у даній сфері торкались у своїх роботах такі українські вчені, як Бордюгова А.Ю. [3], Скокуренко О.Д. [4], Алексєєв С.В. [5], Ткалич М.О. [6], Біляєв О.О. [7], Суха Ю.С. [8] тощо. Окремим аспектам зазначених питань приділяли увагу також іноземні вчені, такі як: Брілліантова А.М., Кузін В.В., Кутьопов М.Є., Нестреляєва В.М., Мавроматі Д., Гонзалес де Косіо Ф., Бернасконі М., Хаас У., Родиченко В.С., Уваров В.М., Вострікова О.О. та інші.

Спеціального дослідження цивільно-правової відповідальності організаторів спортивних заходів за дії третіх осіб не проводилось. Також окремим питанням даної тематики приділялось недостатньо уваги як у зарубіжній, так і у вітчизняній літературі.

Метою статті є проведення дослідження актуальних питань цивільно-правової відповідальності організаторів спортивних заходів за дії третіх осіб і вироблення теоретичних положень щодо правової природи та особливостей її встановлення у даній сфері, визначення підстав покладення на зазначених суб'єктів обов'язку з відшкодування шкоди за дії третіх осіб та випадків звільнення від такого обов'язку. Дослідження зазначеної теми є важливими для спортивної сфери з точки зору внесення ясності до питань визначення суб'єктів несення обов'язку компенсації шкоди, спричиненої під час проведення спортивних змагань, та будуть сприяти виробленню позиції щодо шляхів вдосконалення практики розгляду судами справ у сфері спортивних правовідносин.

Виклад основного матеріалу. Треті особи, за дії яких можуть відповідати організатори спортивних заходів, – це насамперед особи, призначені ними, які з відома та за

бажанням спортивної організації займаються певною спортивною діяльністю. Обґрунтованою є позиція правознавців, відповідно до якої відповідальність спортивних організацій за делікти, вчинені третіми особами, розглядається як «юридико-технічний спосіб» покладення відповідальності на дійсно відповідальну особу [9].

За законодавством України, для того щоб покласти на роботодавця, замовника чи підприємницьке товариство або кооператив обов'язок з відшкодування шкоди, завданої працівником, підрядником, учасником товариства чи членом кооперативу, необхідно з'ясувати, «що: а) безпосередній заподіювач шкоди дійсно під час її завдання перебував з юридичною або фізичною особою у трудових (службових) правовідносинах або він був підрядником за договором підряду із замовником, укладеним належним чином, або учасником підприємницького товариства чи членом кооперативу; б) що шкода була завдана безпосередньо під час виконання завдавачем шкоди покладених на нього обов'язків як на працівника за трудовим договором (контрактом) або як на підрядника за договором підряду, чи під час виконання представницьких повноважень від імені підприємницького товариства, кооперативу, учасником (членом) яких є завдавач шкоди [10].

Працівника можна визначити в цьому контексті як особу, яку наймають для виконання певних робіт за умови, що вона буде діяти під контролем та відповідно до наставлень роботодавця відносно способу виконання робіт, які вказуються роботодавцем [11]. За загальним правилом, встановленим у ст. 1172 ЦК України, юридичні або фізичні особи відшкодовують шкоду, завдану їхніми працівниками під час виконання ними своїх трудових (службових) обов'язків [12].

Слід окремо відмітити, що відповідальність за шкоду, спричинену іншими (vicarious liability), можлива в більшості правових систем сучасності. Ця відповідальність, що виникає із позовів про заподіяння позадоговірної шкоди, спричиненої іншими, виявляє нокальну природу та знаходить історичне пояснення у римському праві [13].

Так, у Стародавньому Римі нокальна відповідальність дозволяла звертатися з позовами до голови сімейства в разі скоєння деліктів особами, що підвладні голові сімейства. З урахуванням цього стосовно цивільно-правової відповідальності у сфері міжнародних спортивних відносин можна говорити про нокальну природу відповідальності за делікт, скоєний підконтрольними відповідачем особами. У Стародавньому

Римі важливою умовою відповідальності господаря було заподіяння шкоди слугою «в процесі служби». Якщо слуга вийшов за межі своєї служби та скоїв дії на свою користь, не пов'язані зі справами господаря, останній не повинен відповідати за заподіяну за таких обставин шкоду. Практика виробила два основних правила, відповідно до яких відповідальність господаря наступала, якщо: 1) протиправна дія була дозволена господарем; 2) шкода заподіяна протиправним способом виконання завдання, наданого господарем [14].

Критерії покладення цивільно-правової відповідальності за дії третіх осіб, вироблені в римському праві, мають основоположне значення й у сучасній судовій практиці, в тому числі у сфері спорту.

Пропонуємо розглянути застосування зазначених критеріїв покладення цивільно-правової відповідальності за дії третіх осіб на прикладі загальновідомої в спорті судової справи Моніки Селеш. Під час турніру «Citizen Cup» у Гамбурзі на корті Роттенбамського тенісного клубу на відомому американську тенісистку напав фанат її суперниці. Зловмисник завдав спортсменці тяжких поранень ножом. Окрім рани тенісистці була завдана тяжка психологічна травма, внаслідок якої вона перестала виступати в турнірах і стала сторонитися людей [15].

У цій справі важливими є певні обставини [16]. Лава для гравців знаходилася безпосередньо біля балюстради висотою 0,82 м, яка відгороджувала ігрове поле від місць для глядачів. На підставі договору про участь у спортивних змаганнях між організаторами заходів та тенісисткою організатори зобов'язані були вжити всіх необхідних мір задля забезпечення безпеки змагань та попередження завдання шкоди життю та здоров'ю учасників спортивної події.

Але чи йдуть ці обов'язки щодо забезпечення безпеки та запобігання нещасним випадкам настільки далеко, щоб поширити обов'язок організаторів на захист спортсменів від умисних замахів на їх життя? Правознавці тих часів визнавали дане питання спірним [17].

На нашу думку, в наведеному випадку організатори змагання не несуть відповідальності за дії особи, яка умисно заподіяла шкоду життю та здоров'ю тенісистки, в тому числі через те, що правопорушник ніяким чином не був підконтрольним спортивній організації, він не мав ніяких інструкцій від організаторів спортивного змагання; умисні дії були вчинені правопорушником також не з дозволу організатора та не у спосіб, зазначений ним. Обсяги заходів безпеки,

яких вжив організатор спортивного заходу для того, щоб теоретично попередити інцидент, були достатніми для захисту здоров'я та життя спортсменів; заходи безпеки були такими, які всі досвідчені, обачливі, обережні та добросовісні організатори змагань звичайно вживають.

Запитання, в чому ж полягає вина осіб, на яких покладається обов'язок з відшкодування завданої їхнім працівником чи іншими особами шкоди, резонно постає в юридичній літературі. Вважається, що оскільки всі дії працівників (службовців) та інших осіб, коли вони вчиняються для виконання певних трудових (службових) та інших обов'язків, юридично прирівнюються до дій юридичної або фізичної особи та інших зобов'язаних суб'єктів, то й у разі завдання шкоди вони діють від імені та в інтересах зазначених роботодавців, замовників та підприємницьких товариств і кооперативів, а тому і вина безпосереднього заподіювача шкоди, який перебуває у відповідних відносинах з юридичною, фізичною чи іншою уповноваженою особою, яка передбачена відповідачем відповідно до ст. 1172 ЦК України, має визнаватися виною останніх [18].

Організатор спортивного змагання відповідає за шкоду, завдану працівниками, послугами яких він користується, під час виконання цими працівниками своїх службових обов'язків. Особливо гостро постає питання відповідальності організаторів, коли такі працівники уповноважені на виконання спеціальних доручень з попередження виникнення небезпечних ситуацій, які провокують настання несприятливих наслідків (завдання шкоди). Тобто чужа винна поведінка ставиться за провини організатору змагання, ніби порушення обов'язку скоїв він сам. Уповноваженою особою вважається працівник, який діє (виконує певні функції, які є його обов'язком) відповідно до фактичної ситуації за вказівками свого роботодавця (організатора спортивних змагань) та відповідно до його інструкцій [19].

Особами, уповноваженими на виконання завдань організаторів спортивних заходів, можуть бути також призначені для підготовки та проведення турніру начальники дистанцій («маршали»). Прикладом вважаємо за доцільне навести такий випадок.

Під час автоперегонів «Формули-1» [20] гоночний автомобіль унаслідок зіткнення із зеленою смугою біля траси зупинився на відстані двох метрів від доріжки. Контролери дистанції, яким організатор змагання доручив нагляд за доріжкою, не прибрали автомобіль своєчасно. На 13-му колі автомобіль іншого учасника змагання злетів з доріжки

і зіштовхується з неприбраним автомобілем. Спортсмен отримав тяжкі травми.

У даному випадку організатор змагання не виконав свій обов'язок вжити всіх належних заходів для забезпечення безпеки спортивного заходу. Зазначений обов'язок включав у себе утримання траси та безпосередньо прилеглої до неї смуги вільними від перешкод та транспортних засобів, які зазнавали аварії. Виконання цього обов'язку організатор здійснював через доручення певних функцій контролерам дистанцій. Відповідно до цивільного законодавства більшості країн світу за винне порушення обов'язку особами, призначеними організатором змагання, організатор має нести цивільно-правову відповідальність перед постраждалим спортсменом [21].

У будь-яких діях працівника, якщо вони вчинювалися в межах покладеного на нього обов'язку згідно з договором, уособлюються відповідна юридична або фізична особи, завдання якої виконував працівник. Оскільки поведінка останнього фактично в собі уособлює діяльність роботодавця, то й обов'язок з відшкодування шкоди покладається на зобов'язану юридичну або фізичну особу не як за чужі дії, а за свої, не за чужу вину, а за свою. Вина відповідальної юридичної або фізичної особи за шкоду, завдану їхнім працівником, підрядником чи учасником підприємницького товариства, пов'язується з певним ризиком настання негативних наслідків неналежної поведінки виконавця їхнього доручення. Це природно; адже згадані юридична або фізична особи, відповідальні за шкоду, завдану виконавцем їхніх завдань (доручень) зазвичай є суб'єктами підприємництва, їхня вина в даному разі полягає у залежному від їхньої волі власному ставленні до вжиття чи невжиття адекватних заходів запобігання тому, щоб поведінка працівника, найнятого за трудовим договором, підрядника за договором підряду, виконуючого підприємницьку чи іншу діяльність від імені підприємницького товариства чи кооперативу їхнього учасника (члена) під час виконання й у зв'язку з виконанням покладеного на них завдання, не набувала характеру протиправної і не стала шкідливою для оточення незалежно від того, чи то для третіх осіб, чи для інших осіб, наприклад, працівників того ж самого роботодавця [22].

Більшість судових рішень у справах про притягнення до цивільно-правової відповідальності за дії третіх осіб повертають увагу тим, що роботодавець визнається відповідальним за делікти, вчинені його робітником, лише у тому випадку, якщо шкода заподіяна умисними діями, вчиненими працівником

у процесі роботи на благо роботодавця без перевищення повноважень, покладених на нього. Таким чином, роботодавець відповідає не просто за те, що дозволив робітнику (службовцю) робити, але також за той спосіб, котрим робітник виконує доручене.

Отже, за загальним правилом, відповідальність роботодавця настає, якщо протиправна дія робітника була дозволена роботодавцем, а шкода – заподіяна протиправним способом виконання, наданого роботодавцем. Відповідно до цього положення спортивна організація може знизити ризики виникнення підстав для своєї цивільно-правової відповідальності за умови належного вибору компетентних осіб для виконання її завдань, їх інструктування та контролю.

Відповідальність організаторів спортивних змагань може наставати не лише за дії третіх осіб, а й за тварин, які беруть участь у спортивній події. Відповідно до ст. 833 Цивільного кодексу Німеччини власник тварини зобов'язаний відшкодувати постраждалому шкоду, завдану його твариною. Цей обов'язок відшкодування не залежить від вини хазяїна тварини і стосується всіх тварин незалежно від того, якими вони є – свійськими чи дикими. Передумовою присудження відшкодування є причинний зв'язок між завданою шкодою та небезпекою для життя та здоров'я людини, яка притаманна відповідній тварині та реалізувалася у відповідних обставинах. Немає значення, чи спровокували тварину до її поведінки зовнішні чинники, оскільки до типових небезпек з боку тварини належить також її непередбачуваність у певних ситуаціях. Якщо організатори спортивних заходів мають певний контроль над твариною, використовують її, несуть витрати на її утримання та ризик загибелі, надають таку тварину в розпорядження учасників спортивної події, вони, відповідно, виступають суб'єктами цивільно-правової відповідальності за завдану такими тваринами шкоду. Відповідно до німецького права відповідальність, як виключення, не настає, якщо шкоди завдає домашня тварина, призначена для використання у професійній, трудовій діяльності, утримується господарем для власних споживчих цілей, і власник тварини вжив усіх необхідних заходів безпеки, щоб попередити настання шкоди, а шкода настала б і в разі застосування цих заходів безпеки [23].

Питання щодо цивільно-правової відповідальності організаторів спортивних заходів за тварин, які беруть участь у спортивному змаганні, є самостійним предметом наукового дослідження. Підсумовуючи ж викладене, слід зазначити таке.

Висновки

Відповідальність за шкоду, заподіяну третіми особами у сфері спорту, – це зазвичай відповідальність із позовів до організаторів спортивних заходів за шкоду, заподіяну діями їхніх працівників у процесі виконання покладених на них обов'язків; за неналежний контроль таких працівників або, на практиці, за необачний їхній вибір та за невиконання ними спеціальних доручень з попередження виникнення небезпечних ситуацій і нещасних випадків під час спортивного змагання.

Для того щоб покласти на відповідну спортивну організацію обов'язок з відшкодування шкоди, завданої її працівником, необхідно, щоб поведінка такого працівника відповідала певним критеріям. За загальним правилом, до кваліфікуючих обставин належать: перебування заподіювача шкоди під час її завдання в трудових (службових) правовідносинах зі спортивною організацією та завдання шкоди безпосередньо під час виконання завдавачем покладених на нього обов'язків як на працівника за трудовим договором (контрактом). Цивільно-правова відповідальність також настає під час виконання деліквента представницьких повноважень від імені спортивної організації на момент завдання шкоди.

Треті особи, за дії яких відповідають організатори спортивних заходів, повинні бути призначені ними, займатися спортивною діяльністю з відома та за бажанням спортивної організації-роботодавця, під її контролем та відповідно до її настанов відносно способу виконання завдання/робіт; такі особи повинні діяти за вказівками свого роботодавця (організатора спортивних змагань) та відповідно до його інструкцій. Тобто протиправна дія має бути дозволена роботодавцем, а шкода повинна бути заподіяна протиправним способом виконання завдання, наданого спортивною організацією.

Звичайно, існують також обставини, на підставі яких організатори спортивних заходів звільняються від цивільно-правової відповідальності за дії третіх осіб. По-перше, це випадки неправомірної поведінки працівників спортивних організацій, їх «вихід» у процесі виконання завдання за межі «своєї служби» та скоєння дій на свою користь, не пов'язаних зі справами організації та проведення спортивних заходів. І, по-друге, це умисне спричинення шкоди третіми особами, з якими спортивні організації не перебувають у трудових чи інших договірних стосунках.

Дії третіх осіб, коли вони вчиняються для виконання певних обов'язків перед спор-

тивною організацією, юридично прирівнюються до дій цієї організації, і в разі завдання шкоди вважається, що вони діяли від імені та в інтересах своїх замовників, а тому і вина безпосереднього заподіювача шкоди, який перебуває у відповідних відносинах з організаторами спортивних заходів, визнається виною останніх. Тобто чужа вина поведінка ставиться за провину організаторам змагання.

Таким чином, відповідальність спортивних організацій за делікти, вчинені третіми особами, – це «юридико-технічний спосіб» покладення відповідальності на дійсно винну особу, коли вина організаторів спортивних заходів полягає в залежному від їхньої волі власному ставленні до вжиття чи невжиття адекватних заходів запобігання тому, щоб поведінка виконуючого спортивну діяльність від імені організаторів заходів під час здійснення її у зв'язку з виконанням покладеного на них завдання не набувала характеру протиправної і не стала шкідливою.

Список використаних джерел:

1. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. № 3808-XII. Ст. 9-25 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12>.
2. Про організацію та проведення фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу в Україні: Закон України від 19.04.2007 р. № 962-V (Втратив силу). Ст. 1 П. 7.
3. Бордогова Г.Ю. Міжнародне спортивне право як основа для формування національної галузі права «Спортивне право України»: дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2009.
4. Сокурєнко О.Д. Міжнародне спортивне право як основа для формування національної галузі права «Спортивне право України»: дис. ... канд. наук: 12.00.11. 2009.
5. Алексєєв С.В. Международное спортивное право: учебник. Москва: ЮНИТИ-ДАНА: Закон и право, 2016. 895 с.
6. Ткалич М.О. Спортивні клуби як учасники цивільних правовідносин: дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2010.
7. Біляєв О.О. Спортивні організації як суб'єкти цивільного права: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2015. 21 с.
8. Суха Ю.С. Цивільно-правові договори у сфері професійного спорту: дис. ... кандидата юрид. наук. Одеса, 2014.
9. Егорова М.А., Крылов В.Г., Романов А.К. Деликтные обязательства и деликтная ответственность в английском, немецком и французском праве: учебн. пособ. Юстицинформ, 2017. С. 260.
10. Цивільне право України. Загальна частина: підручник: у 2 т. / ред.: В.І. Борисова, І.В. Спасібо-Фатєєва, В.Л. Яроцький. 2-ге вид., переробл. і допов. Харків: Право, 2014. Т. 2. 816 с. С. 747-748.

11. Егорова М.А., Крылов В.Г., Романов А.К. Деликтные обязательства и деликтная ответственность в английском, немецком и французском праве : учебн. пособ. Юстициформ, 2017. С. 261.

12. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. Ст. 1172. URL: <https://zakon.rada.gov.ua>.

13. Егорова М.А., Крылов В.Г., Романов А.К. Деликтные обязательства и деликтная ответственность в английском, немецком и французском праве : учебн. пособ. Юстициформ, 2017. С. 261.

14. Егорова М.А., Крылов В.Г., Романов А.К. Деликтные обязательства и деликтная ответственность в английском, немецком и французском праве : учебн. пособ. Юстициформ, 2017. С. 261.

15. Нападение на корте. URL: <https://www.sport-express.ru/tennis/wta/news/napadenie-na-korte-27-let-nazad-fanat-atakoval-selesh-v-gamburge-1668192/>

16. O'Sullivan John. «Seles still has issues with security». The Irish Times. Retrieved April 15, 2011. URL: <https://www.irishtimes.com/sport/goal-scoring-goalkeepers-1.567852>

17. Ulrich Haas, Dirk-Reiner Martens. Sportrecht – Eine Einführung in die Praxis. Schulthess Juristische Medien AG, 2011. 255 s. S. 188.

18. Цивільне право України. Академічний курс : підручник: у 2 т. / за заг. ред. Я.М. Шев-

ченко. Київ, 2003. Т. 2. С. 337. Цит. за: Цивільне право України. Загальна частина : підручник: у 2 т. / за ред.: В.І. Борисова та ін. 2-ге вид., переробл. і допов. Харків : Право, 2014. Т. 2. 816. С. 748.

19. Ulrich Haas, Dirk-Reiner Martens. Sportrecht – Eine Einführung in die Praxis. Schulthess Juristische Medien AG, 2011. 255 s. S. 187.

20. URL: <https://www.championat.com/auto/article-3206107-avtosport-opasen-ne-pustye-slova.html>

21. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. Ст. 1172. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> ; Гражданский кодекс Российской Федерации (часть первая) от 30.11.1994 р. № 51-ФЗ (ред. от 16.12.2019, с изм. от 28.04.2020 р.). Ст. 1068. URL: http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_5142/ ; Гражданское уложение Германии от 18.08.1896 г. (ред. от 02.01.2002 г.) (с изм. и доп. по 31.03.2013 г.). Ст. 253 (абз. 2), 276, 278, 280 (абз. 1). URL: <http://www.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc&base=INT&n=55851#07651441688237044>

22. Цивільне право України. Загальна частина : підручник: у 2 т. / ред. : В.І. Борисова, І.В. Спасибо-Фатеева, В.Л. Яроцький. 2-ге вид., переробл. і допов. Харків : Право, 2014. Т. 2. 816 с. С. 749.

23. Ulrich Haas, Dirk-Reiner Martens. Sportrecht – Eine Einführung in die Praxis. Schulthess Juristische Medien AG, 2011. 255 s. S. 185.

Olena Oblakova. Vicarious liability of sports events' organisers for the actions of third parties

This article explores the specific aspects of the vicarious liability of sports events' organisers for the actions of third parties. It is specified that, as a rule, civil liability for the actions of third parties arises from claims for damages caused by the employees of sports organisations in the process of performing their duties and specific assignments to prevent the dangerous situations and occurrence of accidents during the sports competition. In order to impose on the sports organisation the obligation to compensate the damage caused by a third party, it is necessary that such third party at the time of causing the damage was in an employment relationship with the sports organisation and the damage occurred during and directly in the performance of the obligations imposed on it under the employment contract. It is noted that the activities of an employee if they have been carried out within the limits of his or her duties under an employment contract, are attributed to the legal entity which tasks were performed by the employee. The characteristics of the employee's behaviour, which are regarded as an activity of the organiser of the sports competition, have been investigated. The article analyses the circumstances under which the organiser of sports events is exempt from civil liability for the actions of third parties. These include the cases when the sports organisations' employees are committing their actions in their own favour, not related to the affairs of the organisations and sports competitions, and so, acting out of their competence. The sports event organisers do not bear any liability also for the intentional harm caused by the third parties with which the sports organisations are not in employment or other contractual relations. It has been confirmed that the civil liability of sports organisations for torts committed by third parties is a legal and technical way to ensure the damage occurred during the sports event will be recovered. The guilt of the event organiser is dependent on the application or non-application of sufficient measures to prevent that the conduct of their employees during the performance and in connection with the performance of their duties did not become illegal and did not turn into harmful conduct.

Key words: vicarious liability, sports organisations, actions of third parties, legal remedies, competitions, civil claim, reimbursement.